

Ministeriet af 18. Oktober i Fjor gaar ud paa, idet Havneraadet i sin Helhed slutter sig til sit Udvalgs Indstilling, som er af 18. September, om at begrænse Ministeriets Bemyndigelse til visse nærmere angivne Bolværksstrækninger. Jeg erkender, at der ikke i Øjeblikket hos Ministeriet er noget Ønske eller Trang til at gaa videre end til at ekspropriere de af Havneraadet angivne Bolværksstrækninger. Det vil endda være længe nok, inden man kommer igennem dermed. Jeg er klar over, at det her drejer sig om Ekspropriationserstatninger, der, naar henses til Havnens hele Økonomi, vil lægge Beslag paa saa store Summer af dens Midler, at der vil gaa en rum Tid, inden man kan tænke paa at komme til Ende med Ekspropriationen af de Bolværksstrækninger, der af Havneraadet var peget paa. Naar jeg dog altsaa har formet Lovforslaget saaledes, at det indeholder en videre Bemyndigelse for Ministeren, saa er det hovedsagelig af den Grund, jeg har angivet, at jeg har fulgt det Forbillede, som Lovgivningen har stillet i saa Henseende, hvortil dog kommer den reelle Betragtning, at man ikke kan vide, om ikke Forholdene i Fremtiden skulde gøre det ønskeligt ogsaa at ekspropriere en eller anden privat Bolværksstrækning, der ikke ligger indenfor den Ramme, som af Havneraadet var angiven. De Betæneligheder, som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) fremsatte mod overhovedet at give Tilladelse til Ekspropriation af private Bolværker, slutte sig altsaa ikke til Havneraadets Indstilling; Havneraadet har ikke næret denne Betænelighed. Naar det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds omtalte, at Københavns Overpræsident, Formanden for Havneraadet, havde haft en saadan Betænelighed, er det ikke mig bekendt, og det strider i alt Fald imod det Faktum, at bemeldte Formand har i den Skrivelse, jeg før nævnedes, til Ministeriet meddelt, at hele Havneraadet, altsaa ogsaa han selv, var enigt i den Indstilling, som jeg har omtalt; han har altsaa i alt Fald overvundet den Betænelighed; han har ikke, da det kom til Stykket, villet fastholde — jeg ved slet ikke i hvilket Omfang, det ærede Medlem har Ret i, at han paa noget Tidspunkt har gjort det —, at der ikke her skulde være Tale om, at Almenvellet krævede den foreslaaede Ordning.

De Betæneligheder, det ærede 2det Medlem for 2den Kreds fremsatte mod overhovedet at gaa til Ekspropriation af de private Bolværker selv i et mindre Omfang

end af mig begæret, selv i det Omfang, som af Havneraadet indstillet, gik jo væsentlig ud paa, at man kunde ødelægge de private Forretninger ved at tage Bolværket fra dem uden i alt Fald at give dem en ubetinget Fortrinsret til at benytte dette Bolværk. Jeg indrømmer, at det har ikke været Ministeriets Tanke, at man ved Ekspropriationen skulde forbeholde de private en saadan Fortrinsret. Det ærede Medlem mente, at de ikke blot skulde beholde dem, men at de ogsaa skulde beholde Retten til at opstille deres Ladnings- og Losnings-Apparater ved Bolværket, og selv om de fik en saadan Ret, mente det ærede Medlem dog, at en Fraskillelse i de Tilfælde, hvor Bolværket tilhører den tilstødende Ejendom, vilde være utilraadelig, fordi det var umuligt at vurdere Tabet. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i, og det skønner jeg heller ikke rettere, end at Loven af 3. April 1900 giver mig Ret i og det ærede Medlem Uret i. Thi den har jo netop forudsat, at Ekspropriation kan gennemføres, og at en retfærdig Erstatning kan ydes. Den har lagt Vurderingen af Erstatningen i de samme Hænder, hvori dette Forslag tilraader at lægge den, nemlig i den i Loven af 14. December 1857 § 10 omhandlede Kommissions Hænder. Jeg tror, at Erfaringerne fra Gennemførelsen af den nævnte Lov af 1900 tilstrækkeligt have vist, at det er en Kommission, i hvis Hænder de private med Tryghed kunne se dette Spørgsmaal lagt; den Erstatning, Kommissionen tilkendte dem, var saa langt højere end den, Havnevæsenet havde fundet passende, at de private sikkert ingen Grund have til at beklage sig. At der ved Erstatningens Fastsættelse maa tages alle de Hensyn, det ærede Medlem nævnedes, til den Brug, de paagældende have haft af Ejendommen, til det Tab, de lide ved ikke at faa nogen Fortrinsret, ved ikke at kunne opstille Ladnings- og Losningsapparater, ved ikke at have et eget Bolværk liggende lige udenfor deres Ejendomme o. s. v., maa sikkert erkendes, men jeg ser ikke rettere, end at disse Hensyn kunne tages.

Det ærede Medlem vilde ikke erkende — i alt Fald saa vidt jeg forstod ham, og deri viser det sig jo ogsaa, at han ikke kan paaberaabe sig Havneraadets Indstilling —, at der overhovedet var nogen Grund til at fyldestgøre det Øjemed, som ligger til Grund for nærværende Lovforslag, for Havnekaptajnens og Havneraadets Indstilling, idet man ganske simpelt kunde afhjælpe de bestaaende Mangler ved at til-